Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Fjortende almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige til de Hellige i Bjergenes Dale, og til dem, som ere i Adspredelsen overalt paa Jorden — Hilsen.

Elskelige Brødre!

Da vi føle os tilskyndede af Guds Aand at skrive Eder til angaaende Rigets Anliggender, og da vi have større Dristighed dertil, paa Grund af Troen og Vidnesbyrdet om den Herre Jesus og den Hellig-Aand, hvilken vi have annammet og bære Vidnesbyrd om for hele Verden, skride vi til at kundgjøre Eder saadanne Tilkjendegivelser af Aanden, henhørende til Kirken og Guds Rige, som nu ere, eller fremdeles ville blive fremstillede for os, stolende paa, at de ville være lærerige og nyttige for de Hellige.

For dem, der læse vore Skrifter, behøve vi ikke nøiagtigt at gjentage vore Missionærers Virksomhed og den Fremgang, som ledsager deres Arbeide, da alle saadanne Underretninger strax og fuldstændigt har været lagte frem for Folket formedelst dem. Det er derfor tilstrækkeligt at sige, at almindeligt Held har ledsaget vore Ældsters Anstrengelser, og Tusinder glæde sig nu i Sandhedens Lys, thi de have afstaaet fra deres nedarvede Vildfarelser, adlydt Herrens Huses Ordinancer og annammet Christi Evangeliums rene Principer med Glæde, Priis og Taksigelse. De vente nu med Længsel paa Befrielsen, at de kunne forene sig og dele Skjæbne med os her i disse fredelige Dale.

De Missionærer, som have været fraværende i Europa i to Aar og længere, ere for det meste vendte tilbage i Aar, og ere afløste af Andre, der udnævntes ved vor sidste April Conference. Uagtet Tusinder fra Europa aarlig finde deres Hjem i Utah, forøges dog Antallet der meget.

Den Interesse, som er opvakt til Gunst for Sandheden, og for at lære den at kjende, saavelsom dens Modstanderes Had, har aldrig været større end for nærværende Tid. Den almægtige Guds Kraft bliver aabenbaret i hans Tjeneres Gjerninger, og kan tydelig spores i hans Handlemaade

mod Jordens Nationer, saavelsom imod hans Folk, og gjør den Forvisning dobbelt sikker, at hans Ord hverken vil vende tomt tilbage, eller hans Løfter være gjorte forgjæves. Han vil opholde de Retfærdige, og de Ugudelige vil han afhugge.

I Californien advarer *Western Standard* trofast Folket under Broder George Q. Cannons duelige Bestyrelse og Ledelse, som ogsaa har udgivet Mormons Bog i det hawayiske Sprog. Udgivelsen af dette Blad har viist sig at være meget nyttig og gavnlig til at rette den offentlige Mening, og til at udøve en heldbringende Indflydelse over de faa i dette Land, som søge efter Sandheden. Guld er det Alter for hvilket de knæle, og Sandheden, som er udgangen fra Himmelens høie Konge, har kun faa Beundrere. *The Standard* vil alligevel bestaae, meest ved de Helliges Hjælp, og vil vedblive at udgaae saa længe som det vil ansees gavnligt, for at fremme Sandhedens Sag i den Egn.

Sandwich-Øernes og Australiens Missioner ere i en god og blomstrende Tilstand. Vi see af de sidste Efterretninger fra Silas Smith, som for nærværende præsiderer over Missionen paa Sandwich-Øerne, at Sæden paa Lanai er meget bedre i Aar end sædvanlig, hvilket betydeligt vil lette de indfødte Helliges Indsamling til denne Ø, hvortil den er bestemt. At Sæden gjentagende er slaaet feil og bleven ødelagt, har indviklet denne Mission noget i Gjæld, og for en Deel forstyrret den Plan, at indsamle de Hellige til det Sted, hvor de kunde blive passende beskyttede for de leiede Missionærers Paavirkning og anden smitsom Indflydelse af en tøilesløs Civilisation. Men ved den nærværende Fremgang, ved de trofaste Ældstes Hjælp og ved den Almægtiges tiltagende Velsignelser, som altid ihukommer sine trofaste Hellige, haabe og forvente vi, at Missionen snart vil hæve sig op af sin nærværende Forlegenhed. I en Conference, holdt paa Lanai den 24de Juli 1855, blev derfremstillet 90 organiserede Grene, bestaaende af 4,220 Medlemmer, hvoraf 723 vare døbte i det Aar; 25 amerikanske og 118 indfødte Ældster arbeidede da paa Øerne, foruden indfødte Præster, Lærere og Diaconer.

Fra Selskabs Øerne have vi ikke meget tilfredsstillende Underretning. Paa Grund af Udestaaelser med den franske Regjering bleve de Ældster, for omtrent to Aar siden, tvungne til at forlade disse Øer. Brødrene Addison Pratt og Ambrose Alexander bleve beskikkede til denne Mission fra St. Bernardino i deres sidste April Conference, og afseilede den 24de i samme Maaned til disse Øer, men de bleve snart nødte til at reise derfra, og ere siden vendte tilbage.

Ældste Farnham fra Australiens Mission ankom her til Staden den 21de November, efterladende en Skibsladning Hellige i St. Bernardino, hvoraf de fleste ventes hertil i Løbet af de første Maaneder.

Brødrene John S. Eldredge og James Graham, med 28 Hellige fra Australien, ombord paa Skibet „Julia Ann," lede Skibbrud i Nærheden af Selskabs Øerne den 4de October 1855. Vi beklage at maatte tilføie, at fem Personer, to Fruentimre og tre Børn, omkom; de andre undslap med Nød og neppe med Livet til en øde og

ubeboet Ø, hvor de forbleve i sex Uger og ernærede sig med Skildpadder. De bleve endelig befriede fra deres farlige Tilstand af Capitainen paa „Julia Ann,“ som havde seilet over 300 Mile paa en aaben Baad til en beboet Ø og forskaffet et andet Fartøi; men de bleve landsatte paa den Øgruppe og Sandwich-Øerne, uden Midler til at fortsætte deres Reise videre, endskjøndt de siden ere ankomne til den vestlige Kyst paa deres Reise til Zion.

Uden at hentyde paa Officererne paa „JuliaAnn,“ som alle ere vel omtalte af vore Brødre, eller paa Skibets Styrke og Sø-Dygtighed, som vi ere underrettede om var godt og nyt, ønske vi dog at advare vore Ældster, ikke alene de i Australien, men Alle i fremmede Lande, ikke at tillade en overdreven Længsel efter at emigrere og samles med de Hellige, ei heller gjøre dem skjødesløse og ligegyldige med Hensyn til hvad Slags og hvad Tilstand Skibet er i, som de indskibe sig i, lige saa lidt som Officerernes og Mandskabets Charakteer. Dette er det andet Tilfælde, i hvilket Skibe, som seile fra denne Mission med Hellige ombord, ikke have naaet deres Bestemmelsessted. I det første Tilfælde mistede Ingen Livet, skjøndt Skibet maatte løbe ind i en Havn, hvor det blev confiskeret, og de, som havde betalt deres Overfart til den vestlige Kyst, bleve landsatte paa Sandwich Øerne. Det er en Sag værd at bemærke, og en Kilde til stor Glæde og Tilfredshed for os, at af alle vore udenlandske Emigrationer, ere disse de eneste Tab tilsøes af den Natur, som ere skete.

Fra det Gode Haabs Forbjerg i det sydlige Afrika er et Selskab Hellige paa Reisen hertil, — de første Frugter af Brødrene Jesse Havens, William Walkers og Leonard J. Smiths Arbeide, hvilke øiensynligen ere blevne velsignede i at paabegynde Værket i denne afsidesliggende Deel af Herrens Viingaard. I en Conference holdt i Port Elizabeth i August Maaned 1855 bleve tre Conferencer og sex Grene med 126 Medlemmer repræsenterede. Brødrene paa den Mission, som have oprettet forskjellige Grene og ordineret trofaste Ældster til at fortsætte Værket, ere nu paa Veien hjem med et lille Selskab, undtagen Br. Leonard J. Smith, som ankom her til Byen den 31te Mai sidstleden.

De ostindiske Missionærer ere nu alle vendte tilbage, og have kun udrettet lidt i at forløse dettte formørkede Folk. Hvor sandt er det ikke, at de ere blevne fæstede til deres Afguder, og forladt Herren ligesom Urindvaanerne i Amerika, — en Lov for dem selv, indtil Herren igjen skal hjemsøge dem med Frelse i stor Magt og Herlighed.

Af en Beretning fra Br. John Van Cott om en Conference afholdt i Kjøbenhavn, erfarer vi, at over to tusinde Hellige ere emigrede fra den Mission; og dog vente over 2,400 længselsfuldt paa Befrielse. Endskjøndt de Ældste i den skandinaviske Mission og paa forskjellige Steder i Tydskland, Italien, Schweitz og Frankrig, ofte ere blevne kastede i Fængsel, og drevne fra et Sted til et andet, paa Grund af disse Regjeringers Mistænksomhed og Intolerance, har dog Herrens Værk faaet saadant Fodfæste i de Lande, at det ikke mere kan blive udryddet. Naar vore Ældster drives

fra et Land, gaae de til et andet, bestandig lærende Folket Veien til Liv og Salighed. Og saaledes have Sandhedens Fjender, ved deres overdrevne Iver for at undertrykke uden at vide det, været Midlet til at sprede Evangeliet, og hjulpet til at Livets Brød er udsaaet paa Vandene, som vil blive indsamlet efter mange Dage.

Fra de brittiske Øer have vi de meest opmuntrende Beretninger om Værkets Fremgang. Vi høre af Brødrene F. D. Richards, Daniel Spencer, Cyrus H. Wheelock og flere Andre, der nylig ere komne tilbage, efter at være bleven efterfulgte i Præsidiet over den Mission af Brødrene Orson Pratt, Ezra T. Benson og James A. Little, at, uagtet den store aarlige Emigration fra Britanniens Kyster, holder den dog ikke Skridt med Værkets aarlige Tilvæxt og Fremskridt i de Lande.

I de Forenede Stater og de brittiske Provindser, høre vi ogsaa, at der er opstaaet en forøget Interesse til Gunst for Sandheden og Guds Værk, som nu er fuldkommen oprettet paa Jorden.

Det er et Vidnesbyrd fra alle de Ældste, at i samme Grad som en afgjort Lykke ledsager deres Arbeide i disse Lande, og som Guds Aand og Magt staaer dem bi i alle deres Bestræbelser, forøges Modstanden ogsaa i lige Forhold. Det er i Sandhed afgjort, at de Ugudeliges dybt rodfæstede Had imod Guds Værk aldrig var større end det er nu, og synes stadigen at forøges med Værkets Forøgelse. Men deres Modstand kan ikke hindre dette Værk, thi det er fra Gud, og om den Høiestes Hellige ville være trofaste, flittige og enige, ville de altid være istand til at have en Indflydelse og Magt, som Ingen skal være istand til at modstaae eller modsige.

Som en Følge af Broder Erastus Snows Fraværelse for en Tid, og vor elskelige Broder Orson Spencers derpaa følgende Død, som havde Omsorg for Udgivelsen af „*the Luminary*“ i St. Louis, ophørte denne at udkomme, og endskjøndt Br. Snow siden er vendt tilbage til sin Arbeidsmark, er det dog endnu anseet for Viisdom ikke at udgive den.

Man antager, at naar „*the Mormon*“ erholdt den forøgede Hjælp og Indflydelse, som „*the Luminarys*“ Velyndere vilde give den, vilde den blive lige saa nyttig for de Hellige, som om begge Blade bleve udgivne, og meget bedre understøttet.

Ved Br. Spencers Død lede vi et Tab, som, endskjøndt beklageligt for os, vor Tro nøder os til at indrømme, var til hans Gevinst og Lykke. Han hensov i Troen paa Jesus den 15de October 1855 i Staden St. Louis, da han var fraværende fra Hjemmet, i Udførelsen af den Mission, som han var bleven beskikket til i April Conferencen 1854. Vor elskede Broder er gaaet bort for at prøve Aandeverdenens Virkeligheder med fuld Tro paa vores hellige Religion og Folkets Tillid; og endskjøndt vore Lovtaler maaskee ikke række saa langt, at de kunne oplive og opmuntre ham i hans fortsatte og fremadskridende Arbeide, kunne vi dog ikke undlade at frembære vort Vidnesbyrd om hans uforanderlige Troskab og Redelighed, hans gavnlige, men besværlige Arbeider, altid udvisende stor Charakteerfasthed,

og om hans ubøielige og urokkelige Troskab imod Joseph og hans Brødre.

Vi beklage hans Tab for vor egen og hans Venners Skyld, og hvem var ikke hans Ven, som kjendte ham? Men vi glædes over, at endnu en trofast og dygtig Sandhedens Kæmpe er gaaet bag Sløret, for at hjælpe Jesus og Joseph i deres Arbeide.

Det er ligeledes vor smertelige Pligt at meddele vor elskede Broder Jedediah M. Grants Død, hvis Dødsanmeldelse og Liigbegjængelse er bekjendtgjort i dette Blad. I denne smertelige Tilskikkelse af Forsynet, føle vi, at Herren har berørt os paa „et ømt Sted,“ men vi indsee, at i hans grændseløse Godhed er han i Stand til og villig til at godtgjøre vort Tab, ja endnu rigeligere, eftersom vi holde os nær til *ham*, og leve efter vor hellige Religion.

Endskjøndt han nu er gaaet til en anden og mere udstrakt Arbeidsmark, efterat han er bleven modnet i Kundskaben om Gud, og tilstrækkeligt og trofast har udført sin Gjerning paa Jorden, ere dog hans gjentagne Formaninger, hans glimrende Veltalenhed, og den Iver og Nidkjærhed, hvormed han virkede for Israels Frelse, altfor uudsletteligt indpræget i vort Sind, til let at kunde glemmes. Lad os derfor udvise vor Agtelse for vor bortgangne, elskede Vens og Broders Minde, ved at ihukomme og efterfølge hans Forskrifter og Formaninger, og, saa vidt det staaer i vor Magt, hans Dyder.

Paa Grund af den store Umildhed, Skinhellighed og Intolerance, som findes hos saa mange af denne præstebeherskede Generation, bliver enhver Forhindring og Modstand, som kan optænkes, kastet i Veien for at forhindre dette Værks Fremme, og tilspærre Veien for dem, hvis ivrigste Ønske er at efterlade deres Vidnesbyrd til Afsked hos Naboer og gamle Bekjendte, og da gaae hjem til Zion. Frelsens Evangelium finder nu, som fordum, lettere Indgang hos de Fattige, end hos de Rige, tydeligt oplysende og stadfæstende Sandheden af vor Frelsers Bemærkning, „hvor vanskeligt er det ikke for en Riig at indkomme i Guds Rige.“ De Fattige, Nedtraadte og Undertrykte, som de fornemme adelige Herrer i Aarhundreder bestandigt have nedtrampet med Despotismens Jernhæl, føle, naar Sandheden og Frelsens Lys gjennemtrænger deres Sind, en ny Drivfjeder til atter at prøve paa at gjenløse dem selv og deres Efterkommere fra Uvidenhedens, Ugudelighedens, Vildfarelsens, Overtroens og Tyraniets Trældom, som saa længe har lænkebunden dem og deres Fædre. De blive gjennemtrængte af det altfortærende Ønske at reise sig op over og afkaste det ryggesløse Babylons Smuds og Vederstyggelighed, Hemmelighed, Fordærvelse og det værre end ægyptiske Mørke, og bade sig i de rene Principers Sollys, som udspringer fra Himmelens Konge, at glæde sig med de Hellige i Zion, og blive Medarbeidere i den Sag, som efter at have gjenløst dem, kan sætte dem istand til at bidrage en Deel til Andres Gjenløsning, der endnu ere i Ugudelighed, Trældom og Bitterhedens Galde.

Dette altid opstaaende, altid tiltagende Ønske for Indsamlingen af Levningerne af Israel, hører til alle Guds Hellige, som leve efter deres Religion og nyde den

HelligAandsrigeVelsignelser.Det er i enhver trofast Helligs Hjerte, og deres bestandige Bøn til den almægtige Fader er at dygtiggjøre dem ikke alene til at kundgjøre Christi Evangelium for dem, som sidde i Mørke, men at udsamle de Oprigtige af Hjertet, ja, Guds Israel fra deres lange Adspredelse, og hjælpe dem at vende tilbage til Kundskab om Herren, deres Fædres Gud, at de kunne komme ind i de Helliges Samfund og faae en fredelig Arvelod i disse fjerntliggende Dale. Til dette Formaal og til den videre Udførelse af denne Hensigt er det vedvarende Emigrations - Fonds Compagnies Bestræbelser bestandigt rettede paa at hjemføre oprigtige og værdige Fattige, de, nemlig, som ønske at tjene Gud og holde hans Bud, som ere fulde af Dyd og Oprigtighed imod Gud og deres Brødre. Det er dem, vi ønske at udfrie fra det ugudelige Babylons Undertrykkelse, og hvis Livskraft de Stolte og Mægtige tilintetgjøre, over hvem Verdens Despotie, Skinhellighed, Uvidenhed og Overtro hænger ligesom en tung Byrde, og bringe dem til et Land, hvor Mennesker, skjøndt fundne i Fattigdom, blive respekterede, og hvor Himmelens Gud kan erholde den Tilbedelse, som Mennesket skylder sin Skaber; hvor Samvittighedsfrihed kan nyde Beskyttelse, ærligt og trofast Arbeide modtage en passende Løn, og hvor Aabenbaringens Lys og det hellige og evige Præstedømmes Magt holder Sandhedens Modstandere i Uvished, og bortdrager Vildfarelsens, Mørkets, Syndens og Dødens Dække, som saa længe har indhyllet Jorden.

Dette Aars Foretagender har viist, at de Hellige kan, naar de ere fyldte med Tro og den Hellig-Aand, vandre over Sletterne, trækkende deres Levnetsmidler og Klæder paa Haandkarrer. Dette Aars Erfaring vil naturligviis hjælpe os til at forbedre den fremtidige Fremgangsmaade; men Planen er bleven godt prøvet og har lykkes fuldkommen. Den hele Reise fra Jowa Stad, en Afstand af over tretten hundrede engelske Mile til denne Stad er saaledes blevet udført i færre Dagreiser, end det nogensinde er skeet med Oxer og Vogne, og med større Lethed for de Reisende. Disse Compagnier med Undtagelse af de to sidste, som afgik altfor seent paa Efteraaret have gjort Reisen fra Missourifloden i lidt over to Maaneder, og kunde have gjort den paa kortere Tid, dersom de ikke havde været hindrede af de faae Oxespand, som fulgte med dem. Heri ere vore Forhaabninger gaaet i Opfyldelse, og de sædvanligt betydelige Udgifter og Besværligheder, som ere forbundne med den Deel af Forretningerne, ere for en stor Deel undgaaede.

Da Regnskabet for dette Aars Virksomhed endnu ikke er afsluttet, ere vi for Nærværende ikke istand til at opgive den nøiagtige Omkostningssum for Personen; men vi vide, at den maa være betydelig mindre end før, og kan maaskee blive betydelig formindsket i Fremtiden.

De Hellige, som ere komne paa denne Maade, have været raskere, mere tilfredse og lykkeligere, og have havt mindre Besværligheder og Modgang end dem, som gaae med Oxetog; og de have desuden viist deres Tro, Udholdenhed og gode Gjerninger for Verden. De

have viist deres Redebonhed til at Andre skulde hjælpes, saavel som dem selv, ved at bruge saa lidt af Selskabets Midler som muligt til deres egen Emigration. De have viist Tilbøielighed til at samtykke i enhver Betingelse, saa at deres Emigration kunde blive udført uden at forhindre tusinde Andres, som længselsfuldt see hen til den samme Kilde for Befrielse.

Endskjøndt det, i det Øieblik, syntes lidt besværligt for Brødrene, og endnu mere for Søstrene, at trække belæssede Haandkarrer saa lang en Vei, har dog Resultatet beviist, at det er fuldt saa let, ja i Virkeligheden lettere, end den hidtil brugte Maade; og Fruentimmerne udholdte Reisen forholdsviis fuldkommen saa godt som Mændene.

Vi have gjort os Umage for at samle Kjendsgjerninger over denne Gjenstand, eftersom det var en Prøve dette Aar. Og da Foretagendet er faldet saa overordentligt heldigt ud, vil det for Fremtiden blive anvendt i en stor Skala i alle vore Emigrationsforetagender.

Lad de Hellige fatte Mod, og benytte dem af det Privilegium, at indsamles til dette Sted, medens Veien er aaben for dem, for den Tid vil komme, da Enhver, som vil indsamles til Zion, maa flygte med sin Bylt paa Nakken eller under Armen. Sandelig, de ville komme ligesom Duer, flokkende sig til Vinduerne, sammenligningsviis nøgne og blottede, uden Føde eller Klæder, undflyende, saa at sige, med Nød og neppe for den fornærmede Guddoms retfærdige Vrede, som udøses og gaaer ud over en ryggesløs og hoeragtig Slægt.

Medens vi derfor lykønske os selv og vore Brødre og Søstre til dette Forsøgs lykkelige Udfald, ønske vi at raade vore Agenter og Andre, angaaende nogle faa Punkter, som dette Aars Erfaring har lært os til yderlig Forbedring.

For det Første *maa* vor Emigration afgaae tidligere end iaar, og de nødvendige Forberedelser *maa* være gjorte og færdige til den Tid, da Emigranterne ankomme til den vestlige Grændse, og intet Compagni maa tillades at forlade Missourifloden senere end de første Dage i Juli.

De maa forsynes med stærke Haandkarrer, og bestræbe dem for at ordne det saaledes, at Byrden paa hver Karre afvexler saa lidt som muligt i Løbet af Reisen. Hellere end at begynde med saa tunge Læs og gjøre dem lettere saa snart, vilde det være bedre at begynde med lettere Læs og gradeviis forøge dem, eftersom Brødrene blive mere vante til Arbeidet. Dette kunde blive gjort derved, at man nogle Dage førend Compagniernes Afgang udsendte nogle Vogne med Levnetsmidler, som kunde læsses paa Karrerne, efterhaanden som de ankomme, hvorefter Vognene kunde vende tilbage. Emigranterne skulde forsyne sig med et extra Forraad af godt Skotøi.

Karrehjulets Hjulnav maa være 8 Tommer langt og 7 Tommer i Gjennemsnit midt paa. Bøsningerne burde paa det tykkeste Sted være $2\frac{1}{4}$ Tomme og Endebøsningerne $1\frac{1}{2}$ Tomme i Gjennemsnit.

Dersom det skulde ansees bedst at have støbte Jernarme, burde de være $1\frac{1}{4}$ Tomme tykke paa det tykkeste Sted, og $\frac{3}{4}$ Tomme i Enden. Træaxlerne burde have Jern- eller Staalbeslag, og Hjulene bør beslaaes med $\frac{1}{4}$ eller

$\frac{3}{8}$ Tomme tykke Jernskinner og en to Tommers Skive, og Bredden imellem Hjulene fire Fod. Træmaterialet bør være af en seig Beskaffenhed og vel tørret. I andre Henseender kan Karrerne construeres som hidindtil.

De Gamle og Svagelige skulle føres paa Vogne, og med et særskilt Tog. Paa Grund af deres større Erfaring lad gode og trofaste Ældster fra dette Territorium have Varetægten over de forskjellige Compagnier. Ved at iagttage disse Forholdsregler, antages, at med en Vogn, trukken af fire eller sex Muulæsler til hvert to hundrede Personer, vil Emigrationen blive meget lettet og Udgifterne formindskede.

Vi havde den Fornøielse ved vor October Conference at træffe sammen med vore Brødre Franklin D. Richards, Daniel Spencer, John Van Cott, George D. Grant og flere andre af de hjemkomne Missionærer, som have været længe fraværende, ved hvem vi bleve underrettede om de af vore Emigrant-Compagniers Befindende og Tilstand, som endnu ere paa Sletterne.

Vi toge øieblikkelig virksomme Forholdsregler for at sende dem saadan Hjælp, som de, paa Grund af den sildige Aarstid, vilde komme til at behøve for at sætte dem i Stand til at naae disse Dale, førend Vinterens Snee skulde spærre Veien for dem, og gjøre deres Fremkomst umulig. Dette var den første Forretning, som tildrog sig Conferencens Opmærksomhed, og som siden har opslugt mange af vore Medborgeres udeelte Opmærksomhed. Men kun lidet er blevet gjort med Undtagelse af at sende Vogne og Bistand til deres Lettelse, og dog ere de ikke alle ankomne endnu, skjøndt de Øvrige ventes om faa Dage.

Til Compagnierne, som emigrere til dette Sted, ønske vi at sige nogle faa Ord som Raad. Gaa hver Dag, om det ogsaa kun er nogle faa engelske Mile; det er langt bedre end at ligge stille i en eneste Leirplads. Paa Sabbatten vil det i Almindelighed være bedre, efter Forsamlingen og efter at have hvilet en Deel af Dagen, at gjøre en kort Marsch. Gaa hver Dag, om I ønske at fuldende Eders Reise paa den rette Aarstid.

Naar absolut Nødvendighed byder, er det rigtigt at standse nogle Dage paa et Sted, men det vil kun sjelden indtræffe og skulde undgaaes saa meget som muligt. Det er langt bedre baade for Trækdyrene og Menneskene at vedblive at reise til hele Reisen er endt.

Den Emigration, som gaaer heelt op, vil blive styret af vore reisende Agenter, under den almindelige Veiledning af de præsiderende Agenter i Liverpool, fra hvilket Sted den udgaaer, men den vil erholde Hjælp og Bistand af vore præsiderende Agenter i New York og St. Louis. Alle andre Emigrationer ville blive modtagne og expederede af vore Agenter i de Forenede Stater.

Det var ønskeligt at danne nogle Bopælspladse langs med Reiselinien, og vore Agenter i Florence og St. Louis have faaet Instruxer desangaaende.

Vi stole paa, at vore Brødre og Søstre ville være meget agtpaagivende paa den almindelige Interesse for Zions Sag, saa at de med Beredvillighed opfylde vore Ønsker og vore Agenters Fordringer, som ere anbetroede disse

Forretninger. Enhver væsentlig Afvigelse fra Aanden i disse Bestemmelser vil betragtes som Grund til Udelukkelse fra Kirken eller Afsættelse fra Embeder.

Ældste Orson Hyde er endnu Præsident i Carson County, Utah, og Ældsterne Amasa Lyman og Charles C. Rich i San Bernardino, Californien.

Ældsterne Orson Pratt og Ezra T. Benson præsiderer over den europæiske Mission og udgive *Millennial Star* i Liverpool, England.

Ældste John Taylor præsiderer i de Forenede Stater og udgiver *the Mormon* i New York. Dette Blad anbefaler sig selv til de Helliges gunstige Opmærksomhed og Velyndest, da det bliver bestyret med Duelighed og udøver en meget god Indflydelse ved at rette den offentlige Mening, og ved at forsvare vort Folk og vor hellige Religions Principer imod Verdens Bagtalelse, Misbrug og falske Fremstillinger.

Ældste Erastus Snow er ogsaa i de Forenede Stater, og præsiderer i St. Louis, hjælpende Emigrationen osv.

Ældste George A. Smith, een af de Befuldmægtigede, som er udvalgt af Conventionen og Folket til at overrække vor Constitution og Ansøgning om Optagelse som Stat i Unionen, er reist til Washington for at udføre denne Mission.

Ældste Parley P. Pratt er ogsaa i de Forenede Stater paa et kortere Besøg, og agter at vende tilbage til Foraaret.

Ældste Wilford Woodruff er her i denne Stad sysselsat i Historieskriverens Contoir.

Ældste Lorenzo Snow præsiderer i Box Elder i dette Territorium; og Ældste Franklin D. Richards er i sit Hjem her i Staden, nylig hjemkommen fra sin Mission i England.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

I dette Nummer begynder den 14de almindelige Epistel fra det øverste Præsidentskab i Zion og vil vorde fortsat i de følgende Nummere.

Ifølge Instruxer fra Liverpool gjøres de Hellige opmærksom paa, at de, som til næste Aar agte at drage heelt op til Dalen, have at berede sine Anliggender saaledes, at de kunne udvandre herfra i Høst for at kunne blive udrustede tidsnok det kommende Aar og drage over Sletterne i den blideste Aarstid. Tiden, da Udvandring vil finde Sted (maaskee i September), vil nærmere vorde bekjendtgjort. De, der kun agte sig til Staterne, kunne udvandre, antage vi, til samme Tid, eller til næste Vaar, eftersom det passer sig bedst for dem; eller eftersom nærmere Instruxer skulle lyde.

Vi ønske ikke at modtage nogle Navne til Emigration, uden der er Vished for, at de kunne emigrere baade med Hensyn til

Midler og til Passe, hvilke de itide maa besørge, ved at indsende de fornødne Ansøgninger osv.; eller om de staae i andre forhindrende Forbindelser, at afgjøre alt Saadant paa en tilfredsstillende Maade, og ikke stole paa, at vi her i Kjøbenhavn kunne hjælpe dem ud af enhver Forlegenhed; og om fattige Kaar skulle have forhindret de Hellige, forinden de kom ind i vor Menighed, til at tilfredsstille deres Creditorer, og de sidenefter heller ikke skulde blive istand dertil, saa gaae idetmindste aabent og ærligt til Creditorerne og siig dem Tilstanden og gjør alt muligt, for at vore Medmennesker kunne see, at det er vor Villie til at gjøre Ret, saa langt vore Evner strækker sig. Og een Ting maa vi gjøre de Hellige opmærksom paa: At Contoiret ikke har Midler til at hjælpe de Hellige i at betale deres private Gjæld; men hver arbeide stræbsomt; leve sparsommeligen, og naar virkelig Nød og Trang er forhaanden, henvende sig til de respective Grenes Forstandere, som ville undersøge deres Tilstand, og saavidt muligt afhjælpe den. En anden Ting ville vi ogsaa erindre de præsiderende Ældste om: At Tienden ikke maa anvendes til at betale hverken Præstedömmets eller Medlemmernes private Gjæld, hvad enten den er stiftet i eller udenfor Kirken, det tilkommer Enhver selv at ordne disse Affærer med sine Creditorer; Kirken har ikke andre Midler end dem, som skal anvendes til Evangeliets Udbredelse, og hvad dermed staaer i Forbindelse.

Den 18de dennes Kl. 2 Efterm. afseilede herfra 536 Sjæle af de Helliges Emigration med Dampskibet *L. N. Hvidt* til Great Grimsby i England, hvor de ankom den 21de dennes om Eftermiddagen. Præsident H. C. Haight ledsagede dem. De vare alle glade og vel tilmode, og det smukkeste Veir begunstigede deres Afreise, og det er vort oprigtigste Ønske, at Held og Lykke maa ledsage dem og give dem en hurtig og behagelig Reise til Utah.

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

(Fortsat fra Pag. 217.)

Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige har ogsaa havt deres falske Aander; og som den bestaaer af Medlemmer, udsamlede fra alle hine forskjellige Sekter, som bekjende sig til forskjellige Meninger, og have været under Indflydelsen af saa mange Slags Aander, er det ikke at undres over, om der iblandt os skulde findes falske Aander.

Kort efter at Evangeliet blev grundfæstet i Kirtland og under Fraværelsen af Kirkens Authoriteter, bleve falske Aander indladte, mange forunderlige Syner saaes, og vilde, sværmerske Begreber næredes; Personer rendte ud af Dørene under Indflydelsen af denne Aand og Nogle af dem stege op paa Træstubbene og udstødte Jubelraab, og foretoge sig

alle Slags Daarskaber: Een forfulgte en Kugle, som han sagde han saae flyvende i Luften, indtil han kom til en steil Skrent, hvor han hoppede i Toppen af et Træ, hvilket frelste hans Liv; og mange andre latterlige Ting foretoges, som vare skikkede til at paaføre Guds Kirke Vanære, foraarsage Guds Aand til at bortvige, og at oprykke og forstyrre de herlige Principer, som vare blevne aabenbarede til Menneskeslægtens Frelse. Men da Authoriteterne kom hjem igjen, blev Aanden aabenbaret, de Medlemmer, som vare paavirkede af den, bleve bragte for Raadet, og de, som ikke vilde omvende sig og forsage den, bleve afskaarne.

Ved en paafølgende Periode stod en Shakeraand paa Nippet til at blive indført, og en anden Gang den methodistiske og presbyterianske Falden omkuld, men Aanden blev straffet og overvunden, og de, som ikke vilde underkaste sig Regelmæssighed og god Orden, bleve udelukte. Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, som have havt en falsk Tungemaalsgave; de pleiede at tale i en mumlende og unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve fordreiede ligesom Irvingitternes, vi forhen have omtalt; hvorimod der er intet Unaturligt i Guds Aand. Et Tilfælde af dette Slags fandt Sted i Øvre Canada, men blev irettesat af den præsiderende Ældste; et andet, i Nærheden af samme Sted, med en Qvinde, som paastod at kunne bedømme Aander, og begyndte at *anklage* en anden Søster for Ting, som hun ikke var skyldig i, hvilket hun sagde hun vidste, var saa ved Aanden, men blev sidenefter beviist at være falskt; hun stillede sig selv i den Stilling at „være Brødrenes Anklager,“ og Ingen kan ved Anders Bedømmelse frembringe en Anklage imod en Anden, de maae bevises at være skyldige ved sikkert Beviis, ellers staae de som ikke skyldige.

Der have ogsaa været tjenende Engle i Kirken, som vare af Satan, fremstillende sig som en Lysets Engel. En Søster i Staten New York havde et Syn; der sagdes hende, at hun skulde gaae til et vist Sted i Skoven, hvor en Engel vilde vise sig for hende. Hun gik derhen den bestemte Tid, og saae et herligt Væsen nedstige, klædt i Hvidt med rødligt Haar. Han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og sagde, at „hendes Mand var kaldet til at gjøre store Ting, men at han ikke maatte gaae mere end eet hundrede engelske Mile hjemmefra, ellers vilde han ikke vende tilbage.“ Dette var Usandhed, thi Gud har kaldet ham til at gaae til Jordens Ender, og han har siden været mere end eet tusinde engl. Mile fra Hjemmet, og er dog i Live. Mange sande Ting taltes af dette Væsen, og mange, som ikke vare sande. Hvorpaa, kunde derspørges, kjendtes denne at være en ond Engel? Paa Farven af hans Haar; det er eet af de Tegn, hvorpaa han kan kjendes, og derpaa, at han modsagde en tidligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, som have havt skrevne Aabenbaringer, og som have staaet frem for at lede denne Kirke. Saadan var en ung Dreng i Kirtland, Isaak Russel af Missouri og Gladden Biskop og Oliver Olney af Nauvoo. Drengen lever nu hos sine Forældre, som have underkastet sig Kirkens Love.

Isaak Russel standsede i Far West, hvorfra han skulde gaae til Klippebjergene, veiledt af tre Nephiter; men Nephiterne kom aldrig, og hans Venner forlode ham, undtagen Nogle af hans Beslægtede, som siden næsten ere blevne ødelagte af Pøbelen. Gladden Bishop blev bragt for Høi-Raadet, hans Papirer undersøgte, forkastede og brændte, og han afskaaren fra Kirken. Han anerkjendte Rigtigheden af Dommen, og sagde, at „han nu saae sin Vildfarelse, thi dersom han havde været styret af de forhen givne Aabenbaringer, kunde han have vidst, at Ingen skulde skrive Aabenbaringer for Kirken, undtagen Joseph Smith,“ og bad om Brødrenes Forbøn og Tilgivelse. Oliver Olney har ogsaa været bragt for Høi-Raadet og afskaaren, fordi han ikke vilde have sine Skrifter undersøgte ved Guds Ord; bevisende derved tydeligt, at han elsker Mørke snarere end Lys, fordi hans Gjerninger ere onde.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 207).

De Halvfjerdsindstyve have Frihed til at drage op til Zion, hvis de ønske, eller at gaae hen hvorsomhelst de ville og prædike Evangeliet; og lad Zions Forløsning være vort Øiemed og lad os bestræbe os for at tilveiebringe samme ved at sende did Herrens Huses hele Styrke, hvorsomhelst vi finde dem; og jeg ønsker at slutte følgende Pagt, at dersom flere af vore Brødre blive ihjelslagne eller uddrevne fra deres Landeiendomme i Missouri af Pøbelen, ville vi ikke hvile, førend vi have hævnet os paa vore Fjender til det Yderste. Denne Pagt blev eenstemmigt beseglet med et Hosianna og et Amen.

Jeg bemærkede derpaa til Qvorumerne, at jeg havde fuldendt Kirkens Organisation, og at vi havde gjennemgaaet alle de nødvendige Ceremonier, at jeg havde givet dem al den Underviisning, de behøvede, og at de nu havde Frihed til, efter at have faaet deres Kaldsbreve, at gaae frem og opbygge Guds Rige, og at det var tjenligt for mig og Præsidentskabet at trække os tilbage, da vi havde tilbragt Natten forud med at forrette for Herren i hans Tempel, og skulde bivaane en anden Indvielse imorgen, eller at slutte den, som paabegyndtes i Søndags til Gavn for dem af mine Brødre og Søstre, som ikke kunde komme ind i Huset ved en tidligere Leilighed, men at det var tjenligt for Brødrene at tøve hele Natten og tilbede Herren i hans Huus.

Jeg overlod Forsamlingen til de Tolvs Varetægt og trak mig tilbage omtrent Kl. 9 om Aftenen. Brødrene vedbleve at opmuntre hverandre, prophetere og tale i Tungemaal til Kl. 5 om Morgenen. Frelseren viste sig for nogle, medens Engle betjente andre, og det var i Sandhed en Pintsefest og en Begavelse, som længe vil erindres; thi Lyden skal udgaae fra dette Sted til den ganske Ver-

den og denne Dags Begivenheder skulle gaae i Arv til alle Generationer paa den hellige Histories Blade; ligesom Pintsefestens Dag, saaledes skal denne Dag tælles og høitideligholdes som et Jubelaar og en Glædestid for den allerhøieste Guds Hellige.

Torsdag Morgen Klokken 8. Da denne Dag var bleven bestemt til atter at udføre Indvielsesceremonierne, til deres Gavn, som ikke kunde komme ind i Huset den foregaaende Sabbat, begav jeg mig til Templet Kl. 8 om Morgenen i Selskab med Præsidentskabet, og ordnede vore Dørvogtere og Opsynsmænd som ved den forrige Leilighed. Vi aabnede derpaa Dørene, og en stor Forsamling traadte ind i Huset og fik beqvemme Pladse. Kirkens Authoriteter indtoge deres Sæder efter deres respective Grader, og Dagens Tjeneste begyndte, fortsattes og endtes som ved den forrige Indvielse, og Guds Aand hvilede over Forsamlingen, og der herskede stor Høitidelighed.

Fredag den 1ste April 1836. Hjemme det Meste af Dagen. Mange Brødre kom for at tale med med mig, Nogle om timelige og Andre om aandelige Anliggender; deriblandt var Leman Copley, som vidnede imod mig i en Sag, jeg anlagte imod Dr. P. Hurlbut, fordi han truede mig paa Livet. Han bekjendte, at han havde baaret falske Vidnesbyrd imod mig mig i hiin Sag, men tænkte virkeligen den Gang, at han havde Ret, men ved at kalde til Minde alle Omstændighederne, som stode i Forbindelse med de Ting, som hændte den Gang, blev han overbeviist om, at han havde Uret, og bekjendte det ydmygt, og bad om min Tilgivelse, som beredvilligen gaves. Han ønskede ogsaa at blive optagen i Kirken igjen ved Daab, og blev optagen efter sit Ønske. Han gav mig sin Bekjendelse skriftlig.

Løverdag den 2den. Forhandlede Forretninger af en timelig Beskaffenhed i Overværelset i Trykkeriet i Selskab med F. G. Williams og Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, William W. Phelps og John Whitmer, som skulde have Indflydelse paa Zions Forløsning. Efter moden Overveielse afgjorte Raadet, at Oliver Cowdery og jeg skulde handle som en Commitee for at tilveiebringe i et Tidsrum alle de Penge, vi kunde, i Retfærdighed for at sende med, eller til, visse vise Mænd, beskikkede til at kjöbe Land i Zion i Lydighed til en Aabenbaring eller Befaling fra Herren til Raadets gjensidige Gavn.

Ligeledes blev det overeenskommet af Raadet, at Sidney Rigdon og F. G. Williams skal umage sig for at udfinde Udveie og Midler med den indehavende Beholdning, Compagniets sikkre udestaaende Fordringer, og andre saadanne Midler, som de finde meest passende, til at afbetale Compagniets Gjæld. Det bifaldtes ogsaa, at W. W. Phelps, John Whitmer og David Whitmer, faae 500 Expl. af Lærdommens og Pagtens Bog, naar de blive indbundne, og 500 Sangböger, tilligemed Subscriptionslisten for *the Messenger and Advocate* og *Northern Times*, som nu er forfalden til Betaling i Clay County, Missouri; og at de Herrer Phelps og J. Whitmer løses fra Ansvarligheden af alle Fordringer paa

dem, eller nogen af dem, som Medforbundne i Compagniets Firma.

W. A. Cowdery,
Skriver.

Saa snart som ovenstaaende Planer vare afgjorte, begav jeg mig tilligemed Præsident Cowdery paa vor Mission, og vor Fremgang var saadan paa en halv Dag, at den gav os behagelige Forhaabninger, at vi udførte Guds Villie og Forvisning, at hans Værk lykkedes i vore Hænder.

Søndag den 3die. Bivaanede Forsamlingen i Herrens Huus og stod de andre Kirkens Præsidenter bi i at skikke Forsamlingen til Sæde, og blev siden en opmærksom Lytter til Prædikenen fra Talerstolen. Thomas B. Marsh og David W. Patten talte om Formiddagen til en opmærksom Forsamling paa omtrent eet tusinde Personer. Om Eftermiddagen hjalp jeg de andre Præsidenter med at uddele Bestanddele af Herrens Nadvere til Menigheden, modtagende dem fra de Tolv, hvis Rettighed det var at tjenstgjøre ved det hellige Bord i Dag. Efter at jeg havde udført denne Tjeneste for mine Brødre, trak jeg mig tilbage til Talerstolen, Forhænget blev nedladt, og bøiede mig tilligemed Oliver Cowdery i høitidelig og taus Bøn. Efter at vi var opstaaet fra Bønnen, opladtes følgende Syn for os begge.

Sløret blev taget bort fra vor Aand og vor Forstands Øine bleve opladte. Vi saae Herren staaende paa Talerstolens Brystværn foran os, og under hans Fødder var et belagt Arbeide af reent Guld i Kulør ligesom Bernsteen. Hans Øine vare som Ildsluer, Haaret paa hans Hoved var hvidt ligesom den rene Snee, hans Aasyn skinnede med en klarere Glands end Solen, og hans Røst var som mange Vandes Lyd, ja Jehovas Røst, som sagde:

„Jeg er den Første og den Sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslagen, jeg er Eders Talsmand hos Faderen. See, Eders Synder ere Eder tilgivne, I ere rene for mig, opløfter derfor Eders Hoveder og fryder Eder, og lad Eders Brødres Hjerter fryde sig, og lad alt mit Folks Hjerter fryde sig, som har, med deres Styrke, bygget dette Huus til mit Navn; thi see, jeg har antaget dette Huus, og mit Navn skal være her, og jeg vil aabenbare mig for mit Folk i Barmhjertighed i dette Huus, ja! jeg vil vise mig for mine Tjenere, og tale til dem med min egen Røst, dersom mit Folk vil holde mine Befalinger, og ikke besmitte dette *hellige Huus*, ja Tusinders og Titusinders Hjerter skulle høiligen fryde sig paa Grund af de Velsignelser, som skal udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere ere blevne begavede i dette Huus; og Rygtet om dette Huus skal sprede sig til fremmede Lande, og dette er Begyndelsen til den Velsignelse, som skal udøses over mit Folks Hoveder. Saa skee det. Amen!“

Da dette Syn sluttede, aabnede Himlene sig igjen for os, og Moses viste sig for os, og overdrog os Nøglerne til Indsamlingen af Israel fra Jorders fire Qvarterer og til at føre de ti Stammer fra Nordenland.

Derefter viste Elias sig og overdrog os Huusholdningen af Abrahams Evangelium, sigende: at i os og vor Sæd, skulde alle Generationer efter os blive velsignede.

Da dette Syn sluttede, aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Propheten, som blev op-

tagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os, og sagde: „See, Tiden er fuldkommen inde, som omtaltes af Malachiæ Mund, som bevidnede, at han (Elias) skulde sendes førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slagen med Band. Derfor overdrages denne Huusholdnings Nøgler i Eders Hænder, og derved kunne I vide, at Herrers store og forfærdelige Dag nærmer sig, ja, er for Døren."

Mandag den 4de. De Ældste begyndte at udsprede sig i alle Dele af Landet og at prædike Ordet.

Løverdag den 9de. Jeg og Kirkens fornemste Overhoveder ledsagede Zions vise Mænd, nemlig Biskop Partridge og hans Raadgivere Isaac Morley og John Corrill og Præsident W. W. Phelps paa deres Vei hjem saa langt som til Chardon; og efter at have opholdt os der hele Natten, velsignede vi dem om Morgenen, og vendte tilbage til Kirtland.

(Fortsættes.)

Præsident Daniel H. Wells.

Ifølge Brev fra Ældste W. Woodruff, een af de Tolv, til Præsident O. Pratt i Liverpool, indrykket i *Millennial Star* den 18de April, erfare vi, at Broder *D. H. Wells* blev den 4de Januar sidstleden ordineret til Præsident Youngs anden Raadgiver i afdøde Præsident Jedediah M. Grants Sted; og Broder John Taylor giver i *the Mormon* af den 4de April følgende korte Levnetsbeskrivelse angaaende ham.

„Vi have været bekjendte med Broder D. H. Wells i mange Aar, og været forenede med ham paa forskjellige Steder og i forskjellige Livsstillinger.

Da de Hellige droge til Nauvoo var han een af de gamle Colonister, som eiede Jorder der, hvorpaa siden Staden blev anlagt. Som han besad stor Duelighed og Virkekraft, blev han, da Stads Privilegiet erholdtes, udvalgt til Medlem af Byens Raad, og vi have ofte drøftet Anliggender sammen med ham i Byraadet. Han var ogsaa Oberst i Nauvoo Legionen — og endskjøndt han ikke dengang var et Medlem af Kirken, var han dog almindeligen agtet af de Hellige. Som vi selv var Officeer i Legionen, erindre vi meget vel den Følelse af Harme, som Oberst Wells lagde for Dagen, da Guvernør Ford opfordrede Nauvoo-Legionen til at aflevere deres Vaaben — han stødte sin Bestalling i en Pistol og bad Officeren fra Guvernøren, at „tage den med tilligemed Vaabnene, thi han vilde ikke have noget Embede under en saadan Mand." Da Størsteparten af de Hellige forlod Nauvoo, og den lumske Pøbel anfaldt Enkerne, de Faderløse og de Svage, som vare efterladte, tog han op Vaaben til deres Forsvar, og var een af de virksomste Mænd til at modstaae hine blodtørstige Banditters

lumske Overfald. Omtrent ved den Tid indgik han i Kirken, og vi fik at vide, at mange af de Fattige og Trængte bleve baade ved hans Raad og Midler hjulpne til at forlade deres umenneskelige Forfølgere.

Siden hans Flytning til Dalen har han været utrættelig i sine Bestræbelser til at fremme de Helliges Velfærd, og har indehavt adskillige Tillids og Æresposter. Vi have mødt med ham i Territoriets lovgivende Raad. Han indehavde ogsaa et Embede som Brigade-General i Nauvoo-Legionen; men den fornemste og besværligste Forretning, der har paahvilet ham, er som Overopsynsmand over de offentlige Bygningsarbeider og Anlæg; og i hvilkensomhelst Stilling han har indehavt, har han været utrættelig i sine Bestræbelser til nøiagtigen at udføre de ham paahvilende Pligter.

Vi have givet denne korte Oversigt til deres Underretning, som ikke ere bekjendte med General Wells Stilling eller Historie. Og da han nu er kaldet af Præsident Young til at indtage een af de vigtigste Stillinger i Kirken, nemlig: Raadgiver i det øverste Præsidentskab, bede vi Gud, den evige Fader, at han maa være begavet med Viisdom og Forstand til at udføre sit Embedes byrdefulde Pligter; og vi opfordre alle Hellige til at understøtte ham ved deres Tro og Bønner.

Adresse.

Ældste N. Wilhelmsen, Nygaden ved Nyboder Nr. 504 G. 2. 2den Bagsal, Kjøbenhavn.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Pedersen	27	-	-
A. Hansen	9	2	-
H. Jensen	70	-	-
N. Ädler	12	-	-
S. Gudmundsen	6	-	-
Summa	124	2	-

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.